

VRTNICE, BRESKVE IN POROKE

Bil je lep sončen dan in v šoli sem dobila pet. Odhajala sem domov. Med hojo, ki me je vodila mimo Grajskega griča, sem zaslišala nekakšen čuden hrušč. Odpravila sem se nanj in na vrhu zagledala stroj, ki je hotel odstraniti kip grajske gospe. Zakričala sem gospodu v njem, naj odneha, a me verjetno ni slišal. Stekla sem proti stroju, ko sem se nenadoma spotaknila ob kamen in padla. Zvrtelo se mi je in izgubila sem zavest.

... Znašla sem se v gradu, ko sem skozi okno pogledala ven, sem videla hribe in reko, ki so mi bili nekako znani, a nisem vedela, da bi jih kdaj bila videla. Natančneje sem pogledala in pomislila: "Saj to je vendar Limbuš ?!" Ko sem se pogledala v ogledalo in videla, da sem drugačna, sem ugotovila, da tudi jaz nisem jaz, ampak prelepa gospodična, najverjetneje kar grajska gospa, tista, katere kip stoji na Grajskem griču. Spomnila sem se zgodbe, ki mi jo je nekoč povedala taborniška vodnica Marijanca. Naslov je bil ... *Dravska roža*. Nato so se moje misli razblinile in postale zlobne misli grajske gospe.

Odšla sem na vrt, se po njem sprehajala in si želela tiste rože, ki raste na dnu reke Drave. Takrat sem za seboj zaslišala klice stražarjev, češ da na vrata trka mladenič in si želi pogovora z menoj. Ker mi je bilo dolgčas, sem ga spustila v sprejemno dvorano. Prosil me je za službo in jaz sem mu jo dala, medtem ko sem že delala načrte, kako bi se ga znebila. Pomislila sem, naj mi izpolni skrito željo, da bi imela dravsko rožo, a takrat so postale misli spet moje. Ker sem se odločila zgodbo malce spremeniti, sem mladeniču naročila, naj mi prinese najlepšo vrtnico, kar jih bo našel in v zameno mu ponudim iskreno prijateljstvo. Nato sem postala zopet grajska gospa.

Bila sem hkrati začudena in jezna, a preden mi je uspelo kaj reči, že mladeniča več ni bilo. Stekla sem na najvišji stolp in gledala, kako je princ odjahal. Čez nekaj dni se je vrnil in mi prinesel najlepšo vrtnico, kar sem jih kdaj videla. Ker sem bila še vedno v mislih grajske gospe, sem ga mislila vreči v ječo, a sem se temu uprla in ga nastanila v hiši, ki sem jo dala posebej zanj sezidati na desni strani gradu.

Ko je čez dva dni prišel še eden, tokrat malo lepši mladenič, sem ga poslala po najslajši sadež in v zameno mu ponudim iskreno prijateljstvo. Kmalu se je vrnil in mi prinesel zelo sočno breskev, najboljšo, kar sem jih kdaj jedla. Nastanila sem ga v najvišjem grajskem stolpu, iz katerega je segal pogled vse tja do Drave in še dlje.

Ko nas je čez tri dni obiskal še eden, tokrat najlepši mladenič, sem ga prosila za najlepši prstan in v zameno ga vzamem za moža. Tokrat je bila gospa samo jezna, nič več začudena. Mladenič se je vrnil čez teden dni in glej ga zlomka, prinesel tako lep prstan, da se je kača, ki jo je namesto srca imela grajska gospa spremenila v najmehkejše srce. Poročila sta se, dobila otroke in živela srečno do konca svojih dni. Na noč pred poroko pa sem se med spanjem nekako zbudila in videla ...

... da ležim na klopici poleg kipa grajske gospe. Takrat pa sem opazila, da ni več sama, ampak sta poleg nje še njen mož in njen prvorojeni sin. Tudi stroja več ni bilo, le še en gospod, ki me je, kot mi je povedal, videl omedleti in me posedel na klop. Takrat sem vse skupaj povezala in ugotovila, da sem spremenila zgodovino.